

“ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ”

(8:1-11)

ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 8 ਵਿਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਕਹਾਣੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਲਿਖਤ ਦਾ ਇਹ ਭਾਗ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਾਨ ਨੂੰ ਗਿਆਰਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਸੰਖੇਪ ਕਰਕੇ ਇਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ,¹ ਪਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਆਇਤਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੁਬਿੰਬੀ ਦੂਰ ਕੀਤੀ (8:1-9)

ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੈਤੂਨ ਪਹਾੜ ਵੱਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਰੀ ਪਸਾਹ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਰੁਟੀਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।² ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਸਵੇਰ ਤਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਪਰਤ ਕੇ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਗਿਆ। ਜਦ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੈਠ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲੱਗਾ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ, ਗ੍ਰੰਥੀ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀ³ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਇਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲਿਆਏ ਜੋ ਜ਼ਨਾਹ ਕਰਦੀ ਫੜੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਦਿਆ ਜਾਂ ਤਰਸ ਵਿਖਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਵਿਚਕਾਰ ਖੜੀ’ (8:3) ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਿਚ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਗੁਰੂ ਜੀ, ਇਹ ਤੀਵੀਂ ਠੀਕ ਜ਼ਨਾਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਫੜੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਤੁਰੇਤ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰ ਸੁੱਟੋ। ਫਿਰ ਤੂੰ ਇਹ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈ?’ (8:4, 5)। ਕੁਝ ਦੇਰ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਾਉਣ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਯਹੂਦੀ ਸਭਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬੜੇ ਸਖਤ ਸਨ। ਸ਼ੱਕ, ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂ ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਵੇਖਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਲਾਏ ਗਏ ਇਲਜ਼ਾਮ ਵਾਂਗ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਜ਼ਨਾਹ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਨਾਹ ਕਰਦੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਗਵਾਹ ਹੋਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਫਸਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਨਾ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਸੀ⁴ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਗ੍ਰੰਥੀ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀ ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ

ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਉਲਟ ਕਿਹਾ, ‘‘ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰੋ।’’ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫ਼ਾਂਤੀਕਾਰੀ ਅਤੇ ਰੋਮੀ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੋਂ ਰੋਕਦਾ ਸੀ।¹⁵ ਯਿਸੂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਯਹੂਦੀ ਲੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਫਸਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਚਤਰਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹਨ (8:6)। ਭਲਾ ਉਹ ਜ਼ਨਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਏ ਸਨ? ਜ਼ਨਾਹ ਅਜਿਹਾ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਧਰਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ (ਆਇਤ 6)

ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੇ ‘‘ਲਾਜਵਾਬ ਸਵਾਲ’’ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ! ਸਭ ਲੋਕ ਉਸ ਵੱਲ ਤੱਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਝੁਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਕੁਝ ਲਿਖਣ ਲੱਗਾ (8:6)। ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤਕ ਯਿਸੂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸੰਨਾਟਾ ਪੱਸਰਿਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਉਹ ਫੇਰ ਕਦ ਬੋਲੇਗਾ? ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

ਕਈ ਵਾਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਬੇਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਵਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਉਤਾਂ 26:4, 5 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਉਹਦੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦੇਹ,
ਕਿਤੇ ਤੂੰ ਵੀ ਉਹਦੇ ਵਰਗਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਂ।
ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਉਹਦੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰ ਦੇਹ,
ਕਿਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਬੁੱਧਵਾਨ ਨਾ ਬਣ ਬੈਠੇ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਾਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਵਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਵਕਤ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਯੂਹੰਨਾ 8 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਸੱਚ ਹੁੰਦੀ, ਉਸਦਾ ਸੱਚ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਮਰੋੜਿਆ ਕਿਆ ਸੀ, ਸਿਆਸੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪੂਰੇ ਸ਼ਬਾਬ ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ।

ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ (ਆਇਤਾਂ 7-9)

ਅਖੀਰ ਵਿਚ, ਜਦ ਗ੍ਰੰਥੀ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਖੜਾ ਹੋ ਕੇ ਕੁਝ ਬੋਲਣ ਲੱਗਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ: ‘ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਰਦੋਖ ਹੋਵੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰੇ’ (8:7)। ਫਿਰ ਉਹ ਝੁਕ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਫੇਰ ਕੁਝ ਲਿਖਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਜਦ ਸਭ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਕਹੇ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸਮਝ ਆਉਣ ਲੱਗੀ ਤਾਂ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਭੀੜ ਵਿਚ ਦਰਦ ਭਰੀ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ ਛਾ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।

ਯਿਸੂ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਕੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦ ਕਿ ਕਈਆਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਟਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਇਕ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਿੰਦੂ ਉਸ ਔਰਤ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਿਆ ਸੀ।

‘ਜਿਹੜਾ ਨਿਰਦੋਖ ਹੋਵੇ’ ਆਖ ਕੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਲੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿੰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਖਲੋਤੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪਾਪ ਤੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਕਰਾਰੀ ਤਦ ਤਕ ਵਧਦੀ ਗਈ ਜਦ ਤਕ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਛੋਟੇ ਤਕ ਸਭ ਉੱਥੋਂ ਖਿਸਕ ਨਾ ਗਏ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿੱਕਲ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਭੀੜ ਕੋਈ ਬੇਵਕੂਫ਼ੀ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਆਉਣੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਿਆਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਜੇ ਵੀ, ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਜਵਾਬ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇਕ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਖਸ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ (8:10, 11)

ਇਸ ਦੁਚਿੱਤੀ ਨੂੰ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾ ਕੇ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਵਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਖਲੋ ਕੇ ਐਧਰ ਓਧਰ ਵੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੁਜਰਮ ਔਰਤ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਹੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਓਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦਿੱਤਾ?’’ (8:10)। ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਅਨਿਆਂ ਦੇ ਇਕ ਭਲੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਉਹਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ! ਕੀ ਉਹ ਨੇਕ ਅਤੇ ਭਲੀ ਲੋਕ ਸੀ, ਜਾਂ ਗੁੱਥੀ ਅਤੇ ਘਿਰਣਾਯੋਗ? ਆਪਣੇ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ‘‘ਵਿਚਕਾਰ ਖੜੀ’’ (8:3, 9) ਹੋਣ ਤੇ ਕੀ ਉਹ ਤਰਸਭਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਸਿਸਕ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਤੇ

ਸ਼ਰਮ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੈਕਲ ਤਕ ਪੂ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਐਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਨਾਹ ਕਰਦੇ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਾਪ ਹੈਕਲ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਅਨੋਖਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਉਹ ਔਰਤ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਉਸ ਨੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਇੱਜ਼ਤ ਭਰਿਆ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ

ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਕਦੇ ਉਸ ਵਕਤ ਗਏ ਹੋ ਜਦ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ? ਸ਼ਾਇਦ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਜਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਨਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋਵੋ ਹੀ ਨਾ। ਇਹ ਇਕ ਔਖਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ। ਗੁੰਝੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਮੋਹਰ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸਦਾ ਉਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਦੇ ਲਈ ਸ਼ੋਸ਼ਕੀਮਤੀ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਸਫ਼ਲਤਾ ਜਾਂ ਚਿੜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਚਾਰਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਯਿਸੂ ਦੀ ਖੂਬੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਅੱਜ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦਾ ਢੰਗ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲੋਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਕੰਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਨਾਹ ਕਰਦਿਆਂ ਫੜੀ ਗਈ ਔਰਤ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਮਿਲਣਾ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੁਆਉਣ ਲਈ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਤਰਸ ਭਰਿਆ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ

ਯਿਸੂ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ ਤਰਸ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ। ਉਸਦਾ ਰਹਿਮ ਭਰਿਆ ਕਾਰਜ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਲਿਖਣਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਫੇਰ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਔਰਤ ਨੂੰ ਹੈਕਲ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪੂ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਗੁੰਝੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤ ਜ਼ਨਾਹ ਕਰਦੀ ਫੜੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਰ ਅੱਖ ਉਸ ਬਦਨਾਮ ਔਰਤ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਲਾ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਜਦ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਝੁਕ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਕੁਝ ਸਿਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਰ ਕੋਈ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਵੱਲ ਤੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕੀ ਉਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ

ਅਰਥ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਕਦੋਂ ਸੀ? ਕੀ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਮੀ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ? ਅਚਾਨਕ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਔਰਤ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਭੀੜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਔਰਤ ਵੱਲੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਲਾਉਣਾ ਉਹਦੇ ਲਈ ਦਿਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕੀਮਤੀ ਤੋਹਫਾ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ, ਜਦ ਉਸ ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ‘‘ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਜਾਹ, ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੀਂ’’ (8: 11)। ਜਦਕਿ ਯਿਸੂ ਭੀੜ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਥੇ ਇੱਕੋ ਸ਼ਖ਼ਸ ਨੂੰ ਇਹ ਹੱਕ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਪੱਥਰ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਖ਼ਸ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਜਾਹ, ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੀਂ।’’ ਦਿਆ ਦਾ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੋਹਫਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਲੀ ਵਾਲਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ

ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਬਣਾਉਣ ਭਾਵ ਪਾਪ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈਣ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਇਸ ਅਹਿਮ ਭਾਗ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੀਂ’’ (8: 11) ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦਿਆਲੂ ਤਾਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਔਰਤ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਢੰਗ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ (‘‘ਮੈਂ ਕੋਈ ਗ਼ਲਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ’’) ਜਾਂ ਪਾਪ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ (‘‘ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇਵੇਂ ਹੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ’’) ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ‘‘ਪਾਪ’’ ਹੀ ਕਿਹਾ। ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਇਸੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ‘‘ਇਸ ਦੀ ਫਿਕਰ ਛੱਡ ਦੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ!’’ ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਲੀਬ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪਾਪ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਪ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੁਕਾ ਸਕਦੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪੀ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮੰਨ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਮਨਬਦਲੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਦਾ ਅਸ਼ੁਭ ਸਮਾਚਾਰ ਕਿੰਨਾ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਤਦ ਤਕ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਸ਼ੁਭ ਸਮਾਚਾਰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਅੱਜ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਵਿਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣ ਵਿਚ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣ।

ਉਸਨੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਆਸ ਭਰਿਆ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ

ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੇ ਜ਼ਰੂਰ ਨਾਂਹ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਹੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦੁਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੈਤਸੇਦਾ ਦੇ ਤਲਾਅ ਕੋਲ ਲੰਗੜੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਸੀ: ‘ਵੇਖ ਹੁਣ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ’, ਫੇਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੀਂ ਕਿਤੇ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਐਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਬਿਪਤਾ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਵੇ’ (5: 14)। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਜ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ। ਭਲਾ ਉਸਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ? ਭਲਾ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਤੌਬਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ।

ਪਰ ਇਹ ਅਸੀਂ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਆਸ ਦਿੱਤੀ। ‘ਫੇਰ’ (ਮੂਲ ਵਿਚ ‘ਹੁਣ ਤੋਂ’) ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਜਾਣਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਾਪ ਵਿਚ ਫੜੇ ਜਾਣ ਤੇ (ਭਲਾ ਅਸੀਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਬਾਰੇ ‘ਜਨਾਹਕਾਰ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗੱਲ ਨਹੀਂ’ ਕਰ ਰਹੇ?) ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵੇਖਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਪਿੱਛੇ ਭਾਵ ਉਹਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਪਾਪ ਬੜੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਹੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਰੋਲਾ ਪਾ ਪਾ ਕੇ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ‘ਪਾਪ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮੁੜ ਸਕਦੇ ਹੋ!’ ਇਹ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਜਨਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਹਰ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵ ਨੂੰ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਜੋ ‘ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਵਿਚ ਭਰਪੂਰ’ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਇਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰ

8: 1-11 ਕਹਾਣੀ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਅਚੰਭੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ। ਕੀ ਉਹ ਯਿਸੂ ਪਿੱਛੋਂ ਚੱਲ ਪਈ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜਨਾਹ ਕਰਦੀ ਰਹੀ? ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਵੀ, ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਵਿਚ ‘ਫੜੇ’ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਹਾਂ।

ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਰੋਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਜਦਕਿ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਜਨਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਔਰਤ ਉਸ ਦਿਨ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦਾ ਸਾਥੀ ਗੁੰਝੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਨੱਸ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਨੱਸ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਨੱਸਣ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ, ਜਦਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਪਾਪ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਹ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਦੌੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਨਾਲ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ

ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਮਿਲ ਸੀ। ਜਦ ਤਦ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਮੁੱਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਉਸ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਹੀ, ਅੱਜ ਭੀੜ ਸਾਡੇ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਗੇ। ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਖਲੋਤਾ ਹੈ (ਕਈ ਵਾਰ ਝੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਔਰਤ ਲਈ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭੀੜ ਦੇ ਵਿਚ, ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚ, ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਰਾਤ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ‘‘ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤਾਂ ਮਿਲਣੀ ਹੀ ਜਾਹੀਦੀ ਹੈ।’’ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ‘‘ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਲੇਲਾ’’ ਹੀ ਸੀ, ‘‘ਜਿਹੜਾ ਜਗਤ ਦਾ ਪਾਪ ਚੁੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ’’ (1:29)। ਉਸ ਨੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਕੀਮਤ ਚੁੱਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਪਾਪੀ ਹਨ, ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘‘ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਜਾਹ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰਨਾ।’’

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਧੁਨਿਕ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਇਹ ਵਾਕ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਹਿੰਦੀ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਯੂਹੰਨਾ 7:53-8:11 ਨੂੰ ਬ੍ਰੈਕਟਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਰੂ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਂਵਾਂ ਭਾਵ ਯੂਹੰਨਾ 7:36; 7:44; 7:52; 21:25 ਅਤੇ ਲੂਕਾ 21:38 ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਇਹ ਲੇਖ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਮੈਜ਼ਗਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਇਸ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸਭ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ’’ (ਬਰੂਸ ਮੈਜ਼ਗਰ, *ਏ ਟੈਕਸਚੂਅਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਗ੍ਰੀਕ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* [ਸਟੱਟਗਰਟ, ਜਰਮਨੀ: ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼, 1975], 200)। 7:53-8:11 ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਟ੍ਰੈਕਟ ਵਾਂਗ ਬਣਨ ਤਕ ਸੁਣਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਐਨਾ ਨਿੱਕਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਿ ਇਕੱਲਾ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੇ ਇਸ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਅਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਢੁਕਵੀਂ ਥਾਂ ਮਿਲੀ ਹੈ।² ਲੂਕਾ 21:37 ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਇਨ ਦੇ ਵਕਤ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੈਤੂਨ ਪਹਾੜ ਤੇ ਅਰਾਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਥਾਂ ਬੈਤਨੀਆਹ ਵਿਚ ਮਰੀਅਮ ਅਤੇ ਮਾਰਥਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਪੂਰਬੀ ਢਲਾਨ ਤੇ ਸੀ ਸੀ।³ ‘‘ਗ੍ਰੀਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ’’ ਇਕ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਚਾਰ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਹੈ।⁴ ਵੇਖੋ ਲੇਵੀਆਂ 20:10; ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 22:21-24. ⁵ ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 18:31. ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 7 ਵਿਚ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਤੇ ਪਥਰਾਅ ਦਾ ਇਕ ਅਪਵਾਦ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੰਗਾਈ ਭੀੜ ਦਾ ਇਕ ਹੱਲਾ ਸੀ।